

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.601/2014/10.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. december 8. napján és 2015. január 19-én megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és az utóbbi napon kihirdette a következő

ítéletet:

A vezető beosztású hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette miatt és társa ellen indult büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. július 2. napján kihirdetett 24.B.203/2013/48. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r. vádlott cselekményeit az 1978. évi IV. törvény 250. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja szerint;

II.r. vádlott cselekményeit a Btk. 294. § (1) bekezdése szerint minősíti azzal, hogy a vádlottak cselekményeiket társtettesként követték el.

I.r. vádlottat 100 (egyszáz) napi tétel, 2500 (kettőezer-ötszáz) Ft napi összegű, végösszegében 250.000 (kettőszázötvenezer) Ft pénzbüntetésre is ítéli.

Az első fokú ítélet meghozataláig felmerült 161.236 (egyszáz-hatvanegyezer-kettőszázharminchat) Ft bűnügyi költségből a vádlottak egyetemlegesen viselnek 15.236 (tizenötezer-kettőszázharminchat) Ft-ot, míg 146.000 (egyszáz-negyvenhatezer) Ft-ot az állam visel.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban II.r. vádlott kirendelt védelmével kapcsolatban felmerült 18.000 (tizennyolcezer) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék I.r. vádlottat 2 rb. hivatali vesztegetés elfogadása büntette (Btk. 294. § (1), (2) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 2 év, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönre; II.r. vádlottat 2 rb., bűnsegédként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntette (Btk. 294. § (1), (2) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 50 napi tétel, 1000 Ft napi összegű, 50.000 Ft végösszegű pénzbüntetésre ítélte, megállapítva, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 50 nap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Az eljárás során lefoglalt CD lemez

lefoglalását megszüntette és azt a nyomozási irat részeként rendelte kezelni. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 140.000 Ft bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet elleni az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlottak terhére, I.r. vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása érdekében, valamint II.r. vádlottnál a pénzbüntetés súlyosítása, a napi tétele számok felemelése céljából. Jogorvoslatát írásban részletesen indokolta, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bűncselekményt anyagi haszonszerzés érdekében elkövető I.r. vádlott esetében a törvény kötelező rendelkezése ellenére elmulasztotta a pénzbüntetés kiszabását, II.r. vádlott tekintetében bár törvényes a büntetés korlátlan enyhítése, de a pénzbüntetés napi tételeinek száma túl enyhe, annak felemelése indokolt. Emellett a bíróság nem rendelkezett a nyomozás során felmerült bünygyi költség viseléséről, melyről határozni nem mellőzhető, ezért a fentiek szerint az első fokú ítélet részbeni megváltoztatására, egyebekben helybenhagyására tett indítványt.

Az ítéletet másfelől védelmi jogorvoslatok támadták. I.r. vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentésért, II.r. vádlott és védője elsősorban felmentés céljából, másfelől a büntetés enyhítése végett jelentettek be jogorvoslatot.

I.r. vádlott védője a fellebbezését írásban részletesen indokolta (az első fokú bíróság által továbbított, a másodfokú irathoz 6. sorszám alatt csatolt beadvány), melyben a védelmi fellebbezést megalapozatlanság és az indokolási kötelezettség súlyos megsértése miatt elsősorban az ítélet hatályon kívül helyezése, másodsorban felmentés céljából, harmadlagosan enyhítésért és a vádlott előzetes mentesítésben részesítéséért tartotta fenn. Részben az ítéleti ténymegállapításokat kifogásolva fejtette ki, hogy álláspontja szerint az ítélet több ponton iratellenes és helytelen ténybeli következtetéseken alapszik (Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pont), de az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is olyan súlyosan megsértette, mely a Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pontja értelmében abszolút hatályon kívül helyezési okot is jelent. Mindemellett az elsőfokú bíróság a bizonyítás törvényességét is megsértette, mert indokoltsága ellenére nem figyelmeztette a 2014. június 2-i tárgyaláson tanúkat a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt relatív mentességi okra.

A védelem a tanúvallomások tekintetében részletekbe menően és több oldalról támadta a bizonyítékok értékelését, azt, hogy a bíróság miért a terhelő vallomást hordozó bizonyítékokat fogadta el a védelem álláspontja szerint hitelt érdemlő mentő bizonyítékokkal szemben.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.363/2014/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva, az abban foglaltak szerint az első fokú ítélet megváltoztatására, a büntetések súlyosítására, egyéb részben a határozat helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az észrevételében írtakat részben módosítva tartotta fenn a vádhatósági perorvoslatot. Álláspontja szerint a bizonyítási eljárás szabályos volt, a tényállás megalapozott, azonban I.r. vádlott vonatkozásában helyesen az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az elbíráláskor hatályos törvényben még nem volt hatályban a középértékes büntetékiszabási elvet tartalmazó rendelkezés. A feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb szabályai

ellenére ezért az új törvény nem eredményez enyhébb elbírálást, így az elkövetéskori törvény alkalmazásának van helye.

II.r. vádlottnál ugyanakkor a pénzbüntetés minimális összegének nagymértvű csökkenése folytán az új törvény enyhébb elbírálásra ad lehetőséget, ezért e vádlottal szemben az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazásának van helye. A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést fenntartva, I.r. vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabására, II.r. vádlott esetében pedig a pénzbüntetés napi tételei összegének felemelésére, a nyomozás során felmerült bűnügyi költségről való rendelkezésre, egyéb részekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

I.r. vádlott védője a fellebbezése indokolásában foglaltakat fenntartva elsősorban az ítélet hatályon kívül helyezését, másodsorban a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését, harmadlagosan a büntetés enyhítését, a terhelt előzetes mentesítésben részesítését indítványozta. I.r. vádlott ártatlanságát hangoztatta, a büntetőeljárás megindítását politikai támadásnak értékelve.

II.r. vádlott védője elsődlegesen felmentésre, másodsorban a korlátlan enyhítés körében a büntetés mellőzésére tett indítványt. II.r. vádlott állításait igaznak tartva, felmentését kérte.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. I.r. vádlott védője által a tanúbizonyítással kapcsolatban felvetett eljárási kifogásokra a következőket emeli ki. A bíróság a 2014. június 2-i tárgyaláson valóban nem figyelmeztetett több tanút a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontja szerinti mentességi jogra. Mindez azonban valóban fennálló mentességi ok, illetve a tanúk önvádolásának hiányában nem jelent eljárási szabálysértést, főként olyan súlyút, mely a tanúkihallgatásokból származó bizonyíték kizárását indokolná.

A takarítónőként dolgozó a tárgyaláson előadta, hogy nem tud semmit az egészségházzról, egyébként is a takarít, vallomásában magát bűncselekmény elkövetésével nem vádolta (41.sz.jkv.23.o.).

A kifejtettek irányadók a kézbesítőként dolgozó is, aki csupán újsághírből értesült a vesztegetési cselekményről (41. jkv.26.o.).

A betanított munkásként dolgozó szintén nem hallott arról, hogy I.r. vádlottnak anyagi érdekeltsége lett volna az egészségházzal kapcsolatban (41.jkv. 28.o.).

A kifejtettek érvényesek tanúvallomására is (41.sz.jkv.30-34.o.).

Összegezve, a védő által hivatkozott tanúk érdemben nem tudtak vallomást tenni a vádról, másfelől önmagukat sem vádolták bűncselekmény elkövetésével, így a bíróság helytállóan mellőzte a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjára történő figyelmeztetést. E körben kiemeli az ítéletábrla, hogy a hatóságnak csak a tényszerűen megállapítható mentességi okokra kell figyelmeztetni a tanúkat. A szükségtelen figyelmeztetések ugyan jelentősebb eljárási hibának nem minősülnek, de alkalmasak lehetnek a tanúk befolyásolására.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó.

A törvényszék az ügyben lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelte. Részletesen mérlegelte a vádlotti védekezéseket, a releváns tanúvallomásokat, mint ahogy a rendelkezésre álló és jelentőséggel bíró okirati bizonyítékokat. Nem tévedett, amikor a tényállást I.r. vádlott tagadó tartalmú vallomásaival szemben elsősorban II.r. vádlott vallomására alapította, mely vallomást meggyőzően, hitelt érdemlően támasztott alá különösen tanúvallomása. A vádlottakra terhes tényállást megalapozó bizonyítékok megerősítik egymást, szinergiájuk egyértelmű (Tremmel Flórián: Bizonyíték a büntetőeljárásban, Dialóg Campus Kiadó, Budapest-Pécs, 2006, 75-79.), az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége mindenben megfelel a formál logika törvényszerűségeinek. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is kifogástalanul teljesítette.

I.r. vádlott védője fellebbezésében elsősorban a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, melyre a tényálláshoz kötöttség elve folytán nincs eljárásjogi lehetőség. Nem osztotta az ítéletábrá a védői érvelést, miszerint a tényállás bármely okból megalapozatlan lenne.

Rámutat arra az ítéletábrá, hogy a bizonyítási eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló, majd értékelő elsőfokú bíróság a ténybíró. Főszabályként a másodfokú bíróság ítéletét az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Kivételt képez természetesen, ha az ítélet megalapozatlan, de jelen esetben a kifejtettek miatt ez nem rögzíthető. A másodfokú bíróság revíziós lehetőségei ténykérdésben szűkebbek, mint a jogkérdésekben. A formál logikának, a szillogizmusnak megfelelő, okszerű bizonyítékértékelő tevékenységet, az elsőfokú bíróságnak az ítélethozatalhoz vezető, jelen esetben megalapozottnak ítélt gondolati folyamatát a másodfokú bíróság nem bírálhatja felül. A bizonyítékok felülmérlegelését a tényálláshoz kötöttség szabályai a már idézettek szerint kizárják. Ezen okok folytán nem lehetett eredményes az eltérő tényállás megállapítását és I.r. vádlott felmentését célzó fellebbezés.

Az elsőfokú bíróság II.r. vádlott esetében helyesen alkalmazta az elbírálskor hatályos büntető törvényt. I.r. vádlottnál, amint a fellebbviteli főügyész helyesen mutatott rá, azonban az elkövetéskori büntető törvény alkalmazandó.

Az időbeli hatály tekintetében a másodfokú bíróság a következőket emeli ki. A cselekmény elkövetése után, 2013. július 1-jén hatályba lépett a 2012. évi C. törvénybe foglalt új büntető anyagi jogi kódex (továbbiakban Btk.). Az ítéletábrá elsődlegesen ezért vizsgálnia kellett, hogy az elbírálskor hatályos büntető törvényt (Btk.) vagy az 1978. évi IV. törvényt kell-e alkalmazni (BH2005.377). A büntető törvénynek az időbeli hatályra vonatkozó előírásai szerint főszabályként a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Kivételt jelent, ha a cselekmény elbírálsakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, mert ezen esetekben az új büntető törvény alkalmazásának van helye.

A vizsgálat során a konkrét magatartást a bírói szillogizmus folyamatában mindkét jogszabály szerint „el kell bírálni”, és azt kell enyhébbnek tekinteni, amelynek alkalmazása enyhébb megítéléshez vezet.

A szabadságvesztéssel sújtott I.r. vádlott esetében megállapítandó, hogy a cselekmények büntetendősége, és büntetési tétele nem változott. Az elkövetéskor hatályos büntető törvényben azonban még nem voltak hatályban az elbíráláskor már hatályos azon rendelkezések, melyek a szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértékéhez igazodó szankció alkalmazását írták elő.

Az kétségtelen, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóság szabályai enyhültek és a Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleménye szerint határozott tartamú szabadságvesztés esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1) - (2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása ekként alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására [B. 8. számú Elvi Határozat II. pont (BH 2014/7. szám), l. még ÍH2014.4.].

A Kúria azonban arra is rámutatott (I.Bfv.III.96/2014/5.), hogy a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó kedvezőbb elbírálási lehetőség a Btk. 2. § szempontjából csak akkor vehető figyelembe, ha minden más rendelkezés terhelte kiható következménye az elkövetéskori és az elbíráláskori törvényben azonos. A középértékes büntetéskiszabási előírás, mint feltétlen érvényesülő hátrányos jogkövetkezmény megelőzi a feltételes szabadságra bocsátás jelenleg kedvezőbb szabályozását, ezért a követett ítélkezési gyakorlat szerint jelen ügyben I.r. vádlott esetében az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új törvény szerint vele szemben jelentősen hosszabb tartamú szabadságvesztést kellene kiszabni, melynek felfüggesztésére már nem lenne törvényi lehetőség. A súlyosítási tilalom eljárásjogi intézmény, a hatály szempontjából az anyagi jogi normák vehetők csak figyelembe, de megjegyzendő, hogy a vádlott terhére ügyészi fellebbezés érkezett, mely szintén az elkövetéskori törvény alkalmazása mellett szól. A pénzbüntetés napi tételeinek számára vonatkozó rendelkezés ugyan enyhébb az új törvényben, de összhatásában a középértékes büntetéskiszabási elvre figyelemmel mégsem eredményezhet enyhébb elbírálást. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bírósági jogi indokolást megváltoztatta és I.r. vádlottnál az elkövetés hatályos büntető törvényt alkalmazta.

II.r. vádlottnál azonban helyes az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása, függetlenül attól, hogy a középértékes büntetéskiszabási elvet megfogalmazó szabály még nem volt hatályban. E vádlottal szemben ugyanis pénzbüntetés került kiszabásra, melynél az egy napi összeg alsó határa jelentősen enyhébb, mint az elkövetéskor hatályos büntető törvényben. Az alkalmazandó büntető törvénytől mindig azt kell vizsgálni, hogy az adott vádlottnál konkrétan milyen döntés várható, és milyen jogkövetkezmények alkalmazandók, ennek tükrében az új törvény valóban enyhébb esetben, így az elsőfokú bíróság álláspontja, igaz más, a fent jelzett indokok szerint, de helyes.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére. Mindkét vádlott cselekménye megvalósította a vesztegetés bűntettét. I.r. vádlott cselekvősége az 1978. évi IV. törvény 250. § (1) bekezdése, és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősül. Az

irányadó tényállás tükrében egyértelműen megállapítható, hogy a hivatalos személy vádlott hivatali működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kért két személytől is az érintett ingatlanok eladásából származandó vételárból. A cselekmény kétfokú, mert a töretlen gyakorlat szerint a kétfokúság a bűnös kapcsolatok számához igazodik (BH2006. 177.) Megállapítható továbbá, hogy a frakcióvezető alpolgármester vezető beosztású hivatalos személynek minősül. A jogirodalmi álláspontok és a bírói gyakorlat szerint is vezető beosztású hivatalos személy (pl. vezető, igazgató, osztályvezető, csoport-, részlegvezető) akinek lefelé irányulóan, azaz vertikálisan utasítási jogosítványai vannak. A párt frakcióvezetője, aki alpolgármester is, e kritériumoknak megfelel.

II.r. vádlott cselekvősége a Btk. 294. § (1) bekezdése szerinti vesztegetés elfogadása büntetést valósította meg. E vádlott is hivatalos személyként, hivatali működésével kapcsolatban működött közre a jogtalan előnyök kérésében. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor magatartása nem bűnsejlynek, hanem társtettesi elkövetésnek minősül. A tényállás szerint ugyan több ízben kifejtette egyet nem értését, azonban aktívan és többször közreműködött a jogtalan előny kérésében. Magatartása a törvényi tényállás keretei közé illeszkedik, ezért nem pusztán pszichikai bűnsejlyről van szó, hanem társtettesi elkövetési alakzatról. Terhére ugyanakkor a vezető beosztású személyként elkövetés nem állapítható meg. E vádlott önkormányzati képviselő volt, nem látott el olyan szervezeti egységben, vagy más formában vezetői feladatot, mely megalapozná a súlyosabb minősítést, ezért az ítélet a cselekményét alapeseti vesztegetésnek minősítette, mely ugyancsak 2 fokú büntetést, az előzőekben már indokoltak szerint.

A kifejtettek következtében I.r. vádlott nem önálló, hanem társtettese a bűncselekményeknek.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó szempontokat alapvetően helyesen feltárta. A hivatalos személyként eljáró, a közéletben fontos szerepet játszó vádlottaknál azonban a büntetlen előélet érdemben nem enyhít.

I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés törvényes, mint ahogy a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztése is, mely büntetést az ügyész sem kifogásolt. Az indoklás az 1978. évi IV. törvény alkalmazása folytán annyiban helyesbítendő, hogy a szabadságvesztés kiszabása a 38. § a) pontján, a 40. § (1) bekezdésén, a 41. § (1) bekezdésén és a 43. § a) pontján alapszik. A feltételes elítélés pedig a törvény 89. § (1), (2) bekezdésén.

Az ítélet a) alapszakasza találta az ügyészi fellebbezést, hogy a szabadságvesztés mellett pénzbüntetést is ki kell szabni az I.r. vádlottal szemben, mert az 1978. évi IV. törvény 51. § (2) bekezdése értelmében, akit határozott tartamú szabadságvesztésre ítélik, és megfelelő keresete (jövedelme) vagy vagyona vagy, ha a bűncselekményt haszonszerzés céljából követik el, pénzbüntetésre is kell ítélni. A vádlott, tartozásai ellenére rendelkezik olyan vagyonnal, mely a vagyoni joghátrány alkalmazását megalapozza, e körben nem értett egyet a másodfokú bíróság a törvényszéki állásponttal. Az ítélet szerint ugyanis e vádlott egyéni vállalkozóként rendszeres havi jövedelemmel rendelkezik, mintegy 40 millió forintos családi házas ingatlan és egy 1,5 millió forint értékű motor is a vagyonát képezi. Ilyen anyagi körülmények semmiképp sem zárhatják ki a pénzbüntetés kiszabását. Ezért a

másodfokú bíróság a Btk. 51-52. § rendelkezései alkalmazásával, a cselekmény súlyával arányos és a terhelt vagyoni viszonyaihoz igazodó 100 napi tétel, és a minimális napi összeg mellett összesen 250.000 Ft pénzbüntetést is kiszabott I.r. vádlottal szemben, azzal, hogy a vagyoni jellegű joghátrányt az állam felhívására kell megfizetni. Meg nem fizetés esetén azt szabadságvesztésre kell átváltoztatni azzal, hogy egy napi tétel helyébe egy nap szabadságvesztés lép (1978. évi IV. törvény 52. §).

II.r. vádlottal szemben a Btk. 82. § (5) bekezdése alapján kiszabott pénzbüntetés mindenben törvényes. Elsődlegesen rámutat az ítélet, hogy az elsőfokú bíróság helyesen látta alkalmazhatónak a büntetés korlátlan enyhítését, mert a hatóság tudomására jutás előtt a vesztegetés feljelentésében való aktív közreműködés annak törvényi előfeltételeit megteremtette. A büntetés mellőzésére valóban nincs megfelelő indok, de a pénzbüntetés szükséges, egyben elégséges a büntetési célok eléréséhez. Túl enyhének e büntetés nem tekinthető, lényeges súlyosítása nem indokolt, ezért az arra irányuló ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak, de nem volt megalapozott az enyhítésért bejelentett védelmi fellebbezés sem.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság hiányosan rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről, mert nem született döntés a nyomozás során keletkezett tanúdíjakról és kirendelt védői díjról. Az ítélet megállapította, hogy a mindkét vádlottat érintő tanúbizonyítással felmerült bűnügyi költséget (15.236 Ft) a vádlottak Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján egyetemlegesen viselik. II.r. vádlott kirendelt védőjének díját, mint ahogy a tárgyaláson felmerült védői díjat (összesen 146.000 Ft) személyes költségmentessége folytán a Be. 73. § (3) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése értelmében az állam viseli.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Az ítélet a másodfokú eljárásban II.r. vádlott kirendelt védelmével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melyet a már felhívott személyes költségmentességre tekintettel az állam visel.

Debrecen, 2015. január 19.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Háger Tamás sk.
előadó bíró

. Gömöri Olivér sk.
bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 24.B.203/2013/48. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és I.r. vádlottal szemben kiszabott, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. január 19.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.